

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > יום כיפור 026 טהרה תשעו

יום כיפור 026 טהרה תשעו

עבודת יוה"כ להיכנס לקודש הקדשים שבאדם, ליבו, וההמשך שלה לכל השנה

ביום הזה יכפר עליכם, לפני ה' תטהרו, יום הקדוש יום הכיפורים זו מציאות של טהרה, מי יתן טהור מטמא, כח ההארה של היום חל מציאות של זמן של טהרה. תחילת הטהרה אינה בעבודה של יום הכיפורים, אלא תחילת הטהרה מתחילה בכל העשרה ימים הללו. בזמן שבית המקדש היה קיים, כהן גדול היה נכנס לפני ולפנים, אחת בשנה להקריב, ולאחר מכן הזריקה של דם שנעשית בפנים סדר העבודה. אבל בזמן שאין בית, הבית חרב, אין לנו לא בית ולא מזבח, לא כהן ולא עבודה, הרי שהגילוי של עיקר העבודה של היום שמכח כך נעשה מציאות של כפרת ישראל, יהיו חטאיכם כשני, כשלג ילבינו, נחסר ונעלם. מכאן ואילך משחרב הבית כמו שאומרים רבותינו, על אף שאין לנו את העיקר של הקרבת הקורבנות והכניסה של לפני ולפנים בפועל, אבל כל מה שיש בעולם יש בנפש, וכשם שיש עבודה בעולם בבחינת מקום שכהן גדול נכנס לפני ולפנים, כך יש עבודה בנפשו של אדם שלפני ולפנים לקודש הקדשים.

היכן היא עבודת האדם להיכנס לפני ולפנים לקודש הקדשים, הנפש החיים מביא את דברי חז"ל, כל מה שיש בעולם יש באדם, והיכן יש באדם קודש הקדשים, הקודש הקדשים שנמצא באדם הוא מקום הלב. הנפה"ח מאריך שכח מחשבה זרה שחודרת לליבו של אדם היא כניסה של טומאה לבית קדשי הקודשים. א"כ כשם שבעבודת כהן גדול ביוה"כ הוא היה נכנס אחת בשנה לבית קדשי הקודשים בפועל, כך גם אצל כל אדם ואדם מעין אותה עבודה של כניסת כה"ג לקדשי הקודשים, יש את העבודה של כניסת אדם לבית קדשי הקודשים, למקום ליבו. מקום ליבו הוא בית קדשי הקודשים שנמצא בתוך האדם, והכניסה לפניו של לב האדם זה בית קדשי הקודשים שלשם צריך להיכנס.

שלימות העבודה של היום, של הלפני ה' תטהרו, היא הכניסה למקום הפנימי של ליבו של האדם. זה מתחיל במהלך של ראש השנה, יום תרועה יהיה לכם, תרועה כדברי חז"ל כידוע מלשון התעוררות, מי יתן טהור מטמא, תחילת הכניסה ללב, כח השופר, לב מי לא יחרד, מתגלה כניסה לעבודה שבלב, זה מי יתן טהור מטמא, טהור טמא גימטריא ער, זה כח ההתעוררות. יש מת שהוא טמא, אבי אבות הטומאה, יש ישן, א' מששים שבמיתה, צריך ליטול ידיו מצד רוח טומאה ששורה על ידיו. מי יתן טהור מטמא, תחילת העבודה של הלב היא התעוררות להיכנס לפניו, יום תרועה יהיה לכם.

אבל זהו היום הראשון של עשרת ימי תשובה. היום האחרון של עשי"ת, יום הקדוש, יום הכיפורים, הוא הרבה מעבר לעבודה של יום תרועה יהיה לכם, יום של התעוררות, של מי יתן טהור מטמא. מצד החיצוניות גם ביוה"כ יש מי יתן טהור מטמא, ראשית בגוף, כהן גדול הרי היה טובל בכל פעם שהייתה הפשטה והלבשה, ואנחנו טובלים כסדר לקראת כניסה ליום, זה טהור מטמא בחיצוניות של הגוף. אבל העבודה הפנימית של היום היא לא יתן מי יתן טהור מטמא התעוררות של יום תרועה בלבד, אלא העבודה הפנימית של היום היא להיכנס ללפני ולפנים של ליבו של האדם. בלפני ולפנים של ליבו של האדם שם נאמר אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא, אלוקי, כאשר יש גילוי של הקב"ה של אצל האדם, הוא טהור ומשרתו טהורים, אז הנשמה שעומדת לפניו יתברך שמו טהורה. אלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא, הכח של עומק הנשמה נמצא בעומק ליבו של אדם, במעמקים הפנימיים של הלב נמצאת הנשמה, שאלקי נתת בי, היא עדיין טהורה כמ"ש רבותינו. יש את ה"אתה בראתה, אתה יצרתה, אתה נפחתה בי, אתה עתיד ליטלה ממני", שם כבר יש אופן של חטא, קלקול, פגם וטומאה. אבל בפנים, במעמקי ליבו של האדם, שם נמצאת האלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא, עיקר העבודה של היום, כי ביום הזה יכפר עליכם, לפני ה' תטהרו, עיקר העבודה לא לצאת רק מטומאה לטהרה, עיקר העבודה להיכנס למקום של הפנים ששם אלקי שנתת בי עדיין טהורה כדמעיקרא. תחילת העבודה של הימים היא מי יתן טהור מטמא, לצאת ממצב של טומאה למצב של

טהרה, אבל לא זו אחרית העבודה. אחרית העבודה היא הכניסה למעמקים, הכניסה לפני ששם אלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא, בפועל זה היה כה"ג בקודש הקדשים, ובאדם זה הכניסה של הלפני ולפנים למעמקי הפנים דיליה, לאלוקי נשמה שנתת בי טהורה היא.

דברי הגמ' בברכות כידוע דברי תורה אינם מקבלים טומאה, כהן גדול שנכנס לפני ולפנים, מקום ההזאה בארון, משניטל הארון אז מקום ארון כדברי המשנה ביומא. הכניסה היא למקום שתורה אינה מקבלת טומאה, לשם נכנסים, לא נכנסים למקום שמטהר את הטמאים, זו העבודה שנמצאת בחוץ, הכניסה לבית קודשי הקדשים למקום הארון, למקום הארון, למקום התורה. גמירי מן השמים אינו יורד דבר טמא, הכניסה היא דומים למלאכי ה' צבאות ששם המדריגה היא נשמה שנתת בי טהורה מעיקרא. עבודת היום היא להעמיד את האדם במקום פנים ששם הוא מתחבר לקב"ה שכביכול הוא טהור ומשרתו טהורים, זה לא ח"ו הוא טהור של מי יתן טהור מטמא, הקב"ה טהור מעיקרא, דברי תורה אינם מקבלים טומאה, הם טהורים מעיקרא, מקום ארון, והנפש של האדם מתחברת לאלוקי נשמה שנתת בי טהורה, יש כאן את התלת קשרים שמתקשרים דא בדא, הוא טהור מעיקרא, התורה אינה מקבלת טומאה מעיקרא, ונפשו של האדם נוגעת במקורה, במקור מחצבתה, של אלוקי נשמה שנתת בי טהורה, על זה נאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם לפני ה' תטהרו.

כי ביום הזה יכפר עליכם, לשון כפרה, לשון קינוח, לכפר אתכם לטהר אתכם - זו הטהרה החיצונית, זו הטהרה של מי יתן טהור מטמא שמתחילה בראש השנה כמו שנתבאר, יום תרועה יהיה לכם, ער, טהור, טמא, זו תחילת העבודה, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. אבל לאחר מכן, לפני ה' תטהרו, בלפני ה' תטהרו מתגלה המדרגה, מה הוא טהור משרתו טהורים מעיקרא, תורתו, ד"ת אינם מקבלים טומאה, כך עומק הנשמה שמתגלה בו ביום, חמשה תפילות, עד שבוקעים לתפילת הנעילה, למקום הפנים של האדם, ושם מתגלה, ויאמר ה' סלחתי כדבריך, מהמקום שכולו טהור.

א"כ תמצית העבודה של העולם היא השלבים שנתבארו, ראשית תחילה של מי יתן טהור מטמא, עד הנגיעה של הטהור מעיקרא.

הנגיעה במקום של הטהור מעיקרא, כמו שבחיצוניות בבחינת מקום עבודת כה"ג הייתה בכניסה לפני ולפנים, כך בעבודת נפשו של האדם זו כניסה לפני ולפנים במעמקי ליבו של האדם. תחילת יצירתו של האדם הוא חי חיי גוף, ולאחר מכן גודל ויש לו חיי התעוררות, הוא יכול להתעורר, אבל זו מדרגת של ר"ה. רוב עלמא היום כיפור שלהם הוא ראש השנה, הוא לא יו"כ, זו התעוררות. אבל לאחר מכן, אם האדם באמת עולה, הוא נכנס לפני ולפנים. בשעה שכה"ג נכנס לקדשי הקודשים נאמר "וכל אדם לא יהיה באהל מועד" הוא נכנס לשם לבדו, מי נמצא שם, הוא, התורה, והקב"ה. "וכל אדם לא יהיה", אם הוא לא במדרגה שמתגלה אצלו אלוקי נשמה שנתת בי טהורה בשעה שהוא נכנס לבית קדשי הקודשים, כמו שהיה בבית שני שהכהנים גדולים היו נקנים בדמים, אז מתגלה שהם באמת מתים, כלומר היפך של טהרה, מתגלה הטומאה הגמורה של מיתה בבית קדשי הקודשים. אבל כהן גדול שנכנס באמת במדרגה של אלוקי נשמה שנתת בי טהורה, זה מוכרח להיות שהוא יהיה שם לבדו, הוא, התורה, והקב"ה. במקום הפנימי של הנשמה, במקום של אלוקי נשמה שנתת בי טהורה, אין שם אלא רק המדרגה של לפיכך נברא האדם יחידי, כל זמן שמצטרפים אחד לחבירו, יוצאים יותר לחיצוניות, ושם מתעורר חלקי הטומאה שבעולם.

כח הטהרה המוחלטת שנמצאת במעמקים הפנימיים של האדם, האלוקי נשמה שנתת בי טהורה, יכולה להתגלות אצל האדם רק אם הוא נכנס לפני ולפנים והוא נמצא שם יחיד, לפיכך נברא האדם יחידי. כח החיבור לפני, למעמקים הפנימיים, מתחילה יש חיבור של עובדי ה' זה עם זה, אהבת ישראל בכלל, ואהבת הברואים כולם, אבל כאשר נכנסים ללפני ולפנים, הפנים הוא כולו יחיד, כמובן שיש שם השרשה לכלל, כך היה כה"ג מתפלל בצאתו מבית קדשי הקודשים, תפילה על הכלל כולו, כסדר מה שאנחנו נוהגים לומר, אבל בפנים עצמו שהוא נמצא בבית קדשי הקודשים הוא נמצא שם לבד, הוא, התורה, והקב"ה. זה העומק של העבודה של הכניסה לפני ולפנים במעמקי ליבו של האדם.

כל זמן שהאדם חי בגוף, הוא חי עם בני אדם נוספים, אפילו אם הוא נכנס למקום של התעוררות, מחד יום תרועה יהיה לכם זה מלשון של התעוררות, אבל מאידך זה תרועה מלשון רעות, חיבור של בני"א זה עם זה, זה עדיין החיצוניות של העבודה, של מי יתן טהור מטמא כנ"ל. אבל ביום הקדוש יום הכיפורים, האדם נכנס לפני ולפנים, הוא נכנס למקום הפנימי במעמקי נפשו, שהוא שם נמצא יחידי, אצל כה"ג זה גם נתגלה בפועל שהיה נמצא לבדו, בעבודה דידן אנחנו נמצאים עם ציבור בחיצוניות, אבל במעמקי העבודה של הפנים זה להיכנס למקום הפנימי שבנפש ששם האדם נמצא לבד. כמו שמאריך החובות הלבבות, שחסידי אפילו בשעה שנמצא עם רוב בני"א, אבל בעומק הוא נמצא לבדו, איך הוא נמצא לבדו הרי בגוף הוא נמצא עם כולם, כי הוא נכנס למקום של פנים, "לך עמי בא חדריו, סגור דלתוך בעדיך", הסגור דלתוך בעדיך זו תפילת נעילה. נעילה כלומר שהוא נכנס לפני ולפנים, ושם סגור דלתוך בעדיך, יש מקום של הלבדו, שאף אחד לא יכול להיכנס לשם, גן נעול, מקום סתום, מקום נעלם ששם רק האדם נמצא עם התורה וקב"ה. תפילת נעילה זו כניסה למקום הפנימי, שם הכל נעול, חתום. שם האדם נמצא במקום שאין יד זר יכולה לגעת שם, רק הוא, זה נקרא מקום הסוד שבנפש, ליבא לפומיה לא גליא,

זה מקום של פנים. האדם בוקע למקום של הפנים של עצמו, שם הוא תמיד ישאר יחידי, שם הוא לא יכול לשתף שום בני אדם כי ליבא לפומיה לא גליא, שם הוא נמצא עם עומק כל חד לפום מאן דמשער בליביה, שם הוא נמצא עם הכרת מציאות הבורא בליבו, ועם עומק השגתו בתורה, שם מקום הפנים של האדם.

הלב של האדם כמו שאומרים חז"ל, זה חדרים, להיכנס חדר לפנים מן חדר, להיכנס למעמקים הפנימיים. תפילת האדם ביה"כ בכלל, ובתפלת הנעילה, ודאי שיתכן שתיעשה בקול של חיזונויות שמעורר את האדם, אבל לא זה העבודה, העבודה היא לדבר עם ה' יתברך מהמקום העמוק ביותר בנפשו של האדם, לגעת ראשית באותו מקום עמוק כל אחד לפי השגתו, והמקום העמוק ביותר לדבר לפניו יתברך שמו, לא לצעוק רק בחיזונויות שזהו יום תרועה, יתקע שופר בעיר העם לא יחרדו, אלא לדבר באמת מהמקום האמיתי והעמוק ביותר שיש באדם, שלפחות לפי ערכו זה הלפני ולפנים שלו, אפילו אם זה לא המקום האמיתי המוחלט. לגעת במקום האמיתי שהוא הלפני ולפנים זו עבודת החיים, אבל לפי ערכו של כל אדם בשנה דידיה היכן שהוא נמצא, הוא צריך לדבר לפניו יתברך שמו בכלל כל התפילות, אבל בזמן הנעילה בפרט, מהמעמקים הכי מוחלטים שהוא מכיר בעומק נפשו, מהמקום העמוק ביותר. אם הוא לא מדבר מהמקום העמוק ביותר, הוא לא נגע במעמקי העבודה של היום.

יום הכיפור הוא הזמן של הפתח שמאיר מצד סגולת הזמן לאדם, לנסות ולהגיע יותר עמוק ויותר עמוק, מחד כמו שנתבאר לגעת במקום של מי יתן טהור מטמא, אבל יתר על כן לגעת במקום הפנימי של אלקי נשמה שנתת בי טהורה, אלו ואלו אומרים אשרי מי שלא חטא, ומי שחטא יביא קרבן, יעשה תשובה ויתכפר לו. במעמקי הנפש דידן יש את שני החלקים הללו, של מי שיעשה תשובה ויתכפר לו, מי יתן טהור מטמא. אבל לכל אדם במעמקי נפשו יש את המקום שעליו נאמר אשרי מי שלא חטא, אלקי נשמה שנתת בי טהורה, מהמקום הזה בנפשו שם האדם צריך להימצאות, ומשם צריך לדבר. זו ההארה של יום הכיפורים.

בקלם היה סדר של עבודה שנקרא עשירי קודש, שכל יום עשירי הוא יום הקדוש יוה"כ, היו מייחדים לעצמם זמן לברר האם הקבלות שהם קיבלו ביה"כ עומד בעינו, או ח"ו להיפך. זה היה נקרא אצלם העשירי קודש כסדר, כמו שיהיה"כ הוא העשירי שבחודש, העשירי יהיה קודש, כך בסדר של השנה כולה היה להם סדר של עבודה, כל יום עשירי מיהו"כ לבדוק האם הם באמת עומדים במדרגת יוה"כ. יש מרבתינו שאמרו לעשות זאת פעם בשבוע, כמו החרדים ועוד, אבל זה היה הסדר שם. אם רוצים שיום הכיפורים ישאר לו איזה שהוא תוקף, איזה שהוא מהלך, איזה שהוא קיום, כל אחד לפי שיעור נפשו ודרכי רבותיו, אבל חייב להיות שיהיה לו זמן מסוים של איזה שהוא עשירי יהיה קודש לכל השנה כולה. ובעשירי יהיה קודש הזה, מלבד הבדיקה החיצונית לבדוק האם באמת מה שהוא סידר לעצמו לאותה שנה עומד מעין היום כיפור, לא יו"כ גמור אבל מעין היו"כ, אבל צריך שיהיה לאדם לפחות פעם בעשרה ימים כמה דקות שהוא נמצא במעמקים הפנימיים של עצמו, שהוא מדבר לפניו יתברך שמו מהמקום העמוק ביותר שיש בנפשו, לפחות לפי השגתו היכן שהוא נמצא עכשיו, המקום הזה הוא המקום של מקור החיים של הנפש, "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור", "מכל משמר נצור ליבך כי ממנו תוצאות חיים", זהו המקום הפנימי של הנפש שממש האדם יונק את חיותו. אם האדם מגיע ביה"כ לאותו עומק בנפש, ובמשך כל השנה כולה הוא מעמיד לעצמו כדוגמא של אחת לעשרה ימים שהוא חוזר למקום הזה בנפשו, ומשם, ממעמקים קראתך ה', הוא קורא מאותם מעמקים הכי עמוקים שהוא מסוגל להגיע אליהם, הוא מחובר כסדר ליום הכיפורים.

כל הדורות כולם העולם מלא בטומאה, אבל כמ"ש רבותינו בעיקבתא דמשיחא יש נ' שערי טומאה, והעולם יורד, והעולם ירד, והעולם נמצא בנ' שערי טומאה, אם כל הדורות כולם נאמר "מי יתן טהור מטמא" לצאת מהמ"ט פנים טמא למ"ט פנים טהור, ואז יוה"כ היה יציאה ממ"ט פנים טמא לכניסה של טהור. אבל בעיקבתא דמשיחא שהעולם נמצא בנ' שערי טומאה, שם לצאת משם חייב להיות יוה"כ שכולו נעילה. אי אפשר לחיות חיים רגילים ולהגיע ליוה"כ ולהשתנות, שהאדם מבין שהעולם נמצא בנ' שערי טומאה, אז הלפני ה' תטהרו זה לצאת מנ' שערי טומאה. נ' שערי טומאה כמ"ש רבותינו מלפף את כל האדם פנים ואחור מעלה ומטה לכל הצדדים, אי אפשר להינצל מהנ' שערי טומאה רק מכח מדרגת הנעילה, רק מכח מדרגת גן נעול, רק מכח מדרגת אלקי נשמה שנתת בי טהורה, היא תמיד נשארת טהורה, שם גם הנ' שערי טומאה לא יכול לבקוע. במקום העמוק של הנ' שערי טומאה שמתגלה בעולם, הכח להעיר ולצאת ממנו הוא המקום של המעמקים של האלוקי נשמה שנתת בי טהורה, הטהורה מעמיד את האדם במקום ששם אפילו אם בחיזונויות נפשו הוא מושפע, והוא בודאי מושפע ממה שנמצא בנ' שערי טומאה, אבל תמיד הוא חוזר לנחלים, לאהלים, מה נחלים מטהרים אף אהלים מטהרים, הוא חוזר למקום שאין בו טומאה, דברי תורה אינם מקבלים טומאה, הוא חוזר לקרבתו יתברך שמו, שהוא טהור מעיקרא, וכל זה אבל מכח ההתחברות שלו לאלקי נשמה שנתת בי טהורה. הכח של החיבור לטהורה הוא הכח היחיד שיכול להציל את האדם כל השנה כולה, השורש של זה היא העבודה של יום הקדוש יום הכיפורים, גן נעול. פנים של עבודה, לחיות במעמקי נפשו של האדם, שהאדם חי במקום שהוא נעול, במקום שהוא נמצא יחידי, במקום שהוא, קב"ה ואורייתא, ובעומק הוא חי עם שורש נשמות ישראל, אבל לא עם הענפים שנמצאים בעומק נ' שערי טומאה.

יתן ה' יתברך ואור הטהרה ירד בעולם, לא ירד המי יתן טהור מטמא, אלא האלוקי נשמה שנתת בי טהורה, יכירו ויידעו

הלבבות את מקום פנימיותם, ששם כולו טהרה, ומכח החיבור העצום של גילוי שלם של אלקי נשמה שנתת בי טהורה, מכח הגילוי של ד"ת שאינם מקבלים טומאה, ומכח הוא יתברך שמו טהור, יתגלה עולם כולו של טהרה, שזהו החתימה הטובה לכולם, שיהיה טהרה שלמה בעולם, ידעו הנבראים כולם את בוראם, מקטן ועד גדול.

סיכום: עבודת יוה"כ בזמן ביהמ"ק להיכנס לקודש הקודשים כדי להיטהר, ובאדם מקום קודש הקודשים הוא מקום ליבו, והלפני ולפנים זה המקום העמוק ביותר בלבו שזהו הנשמה שהיא טהורה מעיקרא ששם אין חטא ועון, ועבודתו ביוה"כ להיכנס לשם, בה' תפילות ובפרט בנעילה לדבר עם הקב"ה מהמקום העמוק ביותר שיש בליבו. וכן כל השנה כולה כל י' ימים לדבר זמן מה עם הקב"ה מאותו מקום, גם כדי להינצל מנ' שערי טומאה שיש בעיקבתא דמשיחא.

- [\[יום כיפור\]](#) 1]

Source: <https://bilvavi.net/shiur> טהרה-תשעו/יום-כיפור-026-טהרה-תשעו

Links

[1] <https://bilvavi.net/yomkippur>